

F. t. l. om levnedsmidler m. m.

enkelt æg med henblik på indhold af salmonella-bakterier ikke er realistisk, hverken ud fra praktiske eller økonomiske hensyn.

Ordene „ved anvendelse på sædvanlig måde“ sigter på, at kravet om, at et levnedsmiddel ikke må skade forbrugeren, kun kan gælde, hvis levnedsmidlet indtages i rimelige mængder, idet overdreven eller ensidig brug af et enkelt levnedsmiddel næsten altid vil være skadelig.

Til § 13.

Der er ikke i den gældende levnedsmiddellov en bestemmelse, der direkte svarer til forslaget § 13. Regler om de forhold, bestemmelsen tager sigte på, må efter den gældende lov bygge på bestemmelser i lovens § 12 og på princippet i § 2 a) og c).

Det svenske forslag indeholdt i § 12 følgende bestemmelse: Levnedsmiddelstyrelsen skal fastsætte det højeste indhold af nærmere angivne bekæmpelsesmidler, som må forekomme i eller på levnedsmidler. Finder levnedsmiddelstyrelsen det påkrævet ud fra almene sundhedsmæssige synspunkter eller af andre særlige grunde, at andre fremmede stoffer end bekæmpelsesmidler ikke forekommer i eller på levnedsmidler ud over en vis grænse, skal styrelsen foreskrive en sådan begrænsning. Den svenske lov valgte følgende formulering: Hvis det ud fra et sundhedsmæssigt synspunkt er påkrævet, kan kongen eller den myndighed, kongen bestemmer, forbyde eller foreskrive vilkår for behandling af levnedsmidler, som indeholder fremmede stoffer, eller hvori sådanne stoffer overstiger en vis grænse.

Det tyske forslag giver ministeren hjemmel til for at beskytte sundheden at fastsætte en grænse for indholdet af plantebeskyttelsesmidler og lignende eller deres spaltnings- eller omsætningsprodukter, for så vidt sådanne ved erhvervsmæssig omsætning endnu forekommer som rester. Med „lignende“ stoffer menes ifølge det tyske forslag også rester af gødningsmidler, plante- og jordbehandlingsstoffer, midler til beskyttelse af lagre (af levnedsmidler) og skadedyrsbekæmpelsesmidler. Også i sidstnævnte henseende nævnes spaltningsprodukter og omsætningsprodukter af de benyttede stoffer.

Forslaget til § 13, stk. 1, bygger såvel på ideen i det tyske forslag som på erfaringer fra landbrugsfaglige forsøg og fra kontrolopgaver, der har været stillet tilsynsmyndigheder her i landet.

Ved denne bestemmelse må erindres definitionen af begrebet forureninger i lovforslagets § 3. Bestemmelsen giver ministeren for forureningsbekæmpelse bemyndigelse til at fastsætte bestemte grænser (tolerancer) for forureninger i levnedsmidler, der udbydes til salg. Der kan f. eks. tænkes på tolerancen for

pesticidrester i bestemte levnedsmidler eller tolerancen for indhold af kvikksølv i fisk, men bestemmelsen giver, sammenholdt med § 4, også hjemmel til at fastsætte tolerancen for kimindhold eller for forekomst af toksiner o. l., hvis det i øvrigt måtte være muligt at fastsætte en tolerance.

Bestemmelsen vil bl. a. give ministeren hjemmel til at forbyde salg af slagtedyrs med påviselige rester af veterinære lægemidler eller til at forbyde salg af grøntsager o. l., hvis deres sædvanlige mineralindhold er forskudt i uheldig retning på grund af gødsning.

Inden for Codex Alimentarius Kommissionen arbejder man med fastsættelse af tolerancer for bekæmpelsesmidler (pesticider).

Det tyske forslag indeholder endvidere en bemyndigelse for forbundsministeren til at beskytte mod sundhedsrisiko gennem levnedsmidler ved at forbyde eller indskrænke forhandling af levnedsmidler, der har været udsat for påvirkning gennem radioaktive stoffer eller gennem forureninger fra luft, vand eller jord.

Den i stk. 2 foreslåede bestemmelse bygger dels på de nævnte svenske og tyske forslag og regler, dels har det været taget i betragtning, at bl. a. er kendte forureninger med DDT i torskelever fra Østersøen og kvikksølv i fisk fra visse jyske vandløb vil gøre det ønskeligt at have en bestemmelse, som udtrykkeligt giver mulighed for, at man — når der kan opstilles en formodning for, at visse levnedsmidler fra bestemte områder er forurenede — vil kunne forbyde salg af sådanne levnedsmidler fra disse områder.

Til § 14.

Bestemmelsen tilsigter at lovfæste „positivliste“-systemet, d. v. s. kon stoffer, der udtrykkeligt er tilladt ved at være opførte på en liste over tilladelige stoffer, må anvendes som tilsætninger til levnedsmidler.

I den gældende levnedsmiddellov siges det om tilsætningsstoffer i § 1, stk. 2, at under begrebet levnedsmidler er indbefattet „enhver vare, der er bestemt til at anvendes i spise- og drikkevarer, selv om det kun er som konserveringsmiddel, farvestof eller lignende“.

I § 12, stk. 4, findes følgende bestemmelse: „Indenrigsministeren bemyndiges til at fastsætte bestemmelser om anvendelse af farvnings- og konserveringsmidler og andre stoffer, der bruges til fremstilling af eller tilsætning til levnedsmidler“.

Den gældende levnedsmiddellov bygger på den ordning, at ansvaret påhviler fabrikanten, for at det levnedsmiddel, han fremstiller, er uskadeligt. Dette grundprincip suppleres med hjemmel for ministeren